

UNA FRUSTRACIÓ: LA PROPOSICIÓ DE LLEI DE TEATRE

A cura de Jordi Teixidor

La necessitat d'un marc legal per al desenvolupament de les activitats teatrals ha estat repetidament manifestada pels interessats: ja al Congrés de Cultura Catalana (1977), oportunitat de fer sentir la veu en els diversos àmbits de la cultura, els professionals del teatre s'expressaven en aquest sentit. A fi de recollir aquella crida, Hermann Bengini, llavors director de l'Institut del Teatre, encarregà a Joan Maria Guàrdia, director d'escena i advocat, l'estudi i la recopilació de les legislacions existents a diversos països dins el terreny del teatre. A partir d'aquest treball l'Institut elaborà i publicà la seva proposta de llei. També el Partit Socialista Unificat de Catalunya, a través de la gent de teatre que hi milita, elaborava el seu propi projecte i el presentava públicament als locals de l'Institut.

Un cop iniciada a l'Estat espanyol l'etapa constitucional i aprovat l'Estatut de Catalunya, aquells projectes havien d'adequar-se a la legislació general existent i, després de les esmenes que calguessin, convertir-se en l'instrument d'una vida teatral capaç de discórrer no enmig de l'arbitrarietat i l'oportunisme, sinó per una vida aptes per permetre'n la planificació.

El grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya va presentar el 26 de març de 1982 la seva Proposició de Llei de Teatre, la qual, en el debat parlamentari del 13 de maig, fou rebuda en bloc per cinquanta-quatre vots a favor (PSUC i PSC-PSOE) i setanta-dos en contra (CIU, ERC i CC-UCD). La proposició de llei de teatre, evidentment perfectible, no va tenir, doncs, l'oportunitat d'ésser discutida i, en allò que calgués, millorada. El Parlament de Catalunya, i en conseqüència el Consell Executiu, van estimar en aquella data que la vida teatral havia de desenvolupar-se amb la mateixa precarietat legal amb què ho ha hagut de fer fins a l'actualitat.

«Estudis Escènics» ha cregut que el tema era prou important per a dedicar-li les presents pàgines. D'una banda l'interès documental i històric de l'afar resulta tan obvi que no cal subratllar-lo; d'altra banda la professió teatral no ha tingut un èxits suficient, a través de la premsa no especialitzada, a un material que afecta de manera decisiva la seva

La institucionalització de la vida teatral catalana ha estat una llarga aspiració dels professionals de casa nostra. Durant decennis la gent de teatre ha hagut de moure's entre disposicions arcaiques, entre buits incomprensibles i, el que és més greu, entre reglaments contradictoris. La necessitat de bastir un marc legal per al desenvolupament de les activitats escèniques ha estat repetidament manifestada pels interessats: ja al Congrés de Cultura Catalana (1977), oportunitat de fer sentir la veu en els distints àmbits de la cultura, els professionals del teatre s'expressaven en aquest sentit. A fi de recollir aquella crida, Hermann Bonnin, llavors director de l'Institut del Teatre, encarregà a Joan Maria Gual, director d'escena i advocat, l'estudi i la recopilació de les legislacions existents a diversos països dins el terreny del teatre. A partir d'aquest treball l'Institut elaborà i publicà la seva proposta de llei. També el Partit Socialista Unificat de Catalunya, a través de la gent de teatre que hi milita, elaborava el seu propi projecte i el presentava públicament als locals de l'Institut.

Un cop iniciada a l'Estat espanyol l'etapa constitucional i aprovat l'Estatut de Catalunya, aquells projectes havien d'adequar-se a la legislació general existent i, després de les esmenes que calguessin, convertir-se en l'instrument d'una vida teatral capaç de discórrer no enmig de l'arbitrarietat i l'oportunisme, sinó per uns vials aptes per permetre'n la planificació.

El grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya va presentar el 26 de març de 1982 la seva Proposició de Llei de Teatre, la qual, en el debat parlamentari del 13 de maig, fou rebutjada en bloc per cinquanta-quatre vots a favor (PSUC i PSC-PSOE) i seixanta-dos en contra (CiU, ERC i CC-UCD). La proposició de llei de teatre, evidentment perfectible, no va tenir, doncs, l'ocasió d'ésser discutida i, en allò que calgués, millorada. El Parlament de Catalunya, i en conseqüència el Consell Executiu, van estimar en aquella data que la vida teatral havia de desenvolupar-se amb la mateixa precarietat legal amb què ho ha hagut de fer fins a l'actualitat.

«Estudis Escènics» ha cregut que el tema era prou important per a dedicar-li les presents pàgines. D'una banda l'interès documental i històric de l'afer resulta tan obvi que no cal subratllar-lo; d'altra banda la professió teatral no ha tingut un accés suficient, a través de la premsa no especialitzada, a un material que afecta de manera decisiva la seva

situació i que, pensem, hauria hagut d'ésser debatut amb la màxima obertura. Si la llei de teatre és necessària, i si així ho creuen majoritàriament els professionals, el present rebuig no ha d'ésser sinó un episodi en la cursa més o menys llarga i dificultosa de la seva consecució.

En el present *dossier* publiquem íntegrament la Proposició de Llei de Teatre, el debat parlamentari del 13 de maig, en transcripció abreujada, i un article de Jordi Teixidor, dramaturg prou conegut, militant del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i una de les persones que intervingueren directament en la redacció de la Proposició de Llei.

1. A LA MESA DEL PARLAMENT

En nom del grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, fent ús d'allò que disposen els articles 104 i següents del Reglament de la Cambra, presento per a la seva tramitació la Proposició de Llei de Teatre.

Palau del Parlament

Barcelona, 26 de març de 1982

RAFAEL RIBÓ

Portaveu del g.p. del PSUC

PROPOSICIÓ DE LLEI DE TEATRE

PREÀMBUL

El teatre constitueix per a la humanitat i per a cada poble un patrimoni fonamental. A Catalunya, el teatre ha sofert les conseqüències de la situació política dels darrers anys, especialment pel que fa a les seves estructures tradicionals. Cal destacar, en aquest aspecte, la desaparició de nombrosos locals, la desaparició pràcticament total de les empreses privades de companyia, la de nombrosos grups de teatre d'aficionats que existien arreu del país, i la dependència centralista de les poques sales comercials amb programació permanent que sobreviuen.

Paral·lelament al procés que ha desembocat en aquesta situació, s'ha desenvolupat al nostre país un moviment de

teatre dit «independent», el qual no solament ha contribuït a la represa i a la continuïtat del teatre català, sinó que ha introduït una concepció nova del teatre, de la seva funció i de la seva forma de producció. Aquests nous plantejaments han influït decisivament en el teatre actual a Catalunya. Ara bé, el teatre català troba greus dificultats d'ordre estructural per al seu desenvolupament, per acomplir la seva funció i per estar a l'abast de tota la població.

La Generalitat, que assumeix la importància del teatre per a la cultura del poble de Catalunya, ha d'emprendre una política teatral que reculli aquests nous plantejaments i que s'orienti a instituir, com a serveis públics de cultura, unes estructures de producció, de difusió i de formació teatrals, democràtiques i descentralitzades, que facilitin a tota la població l'accés al teatre.

En conseqüència, el Parlament de Catalunya aprova la següent

LLEI DE TEATRE

TÍTOL PRIMER: *Normes generals*

Article 1

1. La Generalitat de Catalunya considera que el teatre és un component essencial d'una cultura nacional i popular i, per tant, s'esforçarà a posar el teatre a l'abast de tota la població.

2. La Generalitat empararà i fomentarà la pràctica teatral mitjançant la institució d'uns organismes de política teatral descentralitzats i coordinats, i d'uns serveis públics de producció, difusió, promoció i formació teatral. La Generalitat empararà i fomentarà igualment el teatre infantil, el teatre universitari, el teatre d'aficionats, i promourà la formació teatral a tots els graus de l'ensenyament.

3. La Generalitat vetllarà perquè sigui respectada en tot moment la plena llibertat d'expressió. Cap representació teatral no podrà ser suspesa o prohibida si no és per ordre judicial.

4. En consideració a la funció sòcio-cultural del teatre, ni la Generalitat ni els ajuntaments no podran establir cap mena d'impost o arbitri que gravi la pràctica teatral, la seva difusió o la seva promoció.

Article 2

1. El Consell Executiu establirà les normes necessàries per tal d'assegurar la seguretat i la higiene dels locals i espais que hagin d'acollir representacions teatrals. Tindrà en compte, en aquest aspecte, les necessitats que genera l'evolució constant de l'art escènic.

2. El Consell Executiu vetllarà per la recuperació, la conservació i la modernització dels locals teatrals, així com pel seu ús per a la pràctica teatral, tot afavorint la seva municipalització.

TÍTOL SEGON: *Els organismes de política teatral*

Article 3

Per tal de fer efectiva la necessària descentralització de la vida teatral del país, es crearan, pel Consell Executiu, agrupant el territori en diverses comarques, uns Consells Intercomarcals de teatre, els quals assumiran la responsabilitat d'establir i executar la política teatral de la seva demarcació.

Article 4

1. Cada Consell Intercomarcal estarà format per:

a) Una representació política de la demarcació (ha de correspondre a l'organització administrativa).

b) Una representació dels actors, autors, directors, escenògrafs, tècnics, etc., de la demarcació.

c) Una representació de les organitzacions que han de constituir la base del públic (associacions de veïns, centrals sindicals, associacions d'espectadors, etc.).

2. El Consell Executiu establirà les normes per a la constitució d'aquests Consells.

Article 5

En tot allò que es refereix a la producció, la difusió, la promoció i la formació professional, seran competències exclusives de cada Consell:

- a) Establir i executar la política teatral de la demarcació.
- b) Gestionar i distribuir el pressupost assignat pel Servei de Teatre de la Generalitat.
- c) Coordinar l'activitat teatral dels municipis de la demarcació.
- d) Els intercanvis amb les altres demarcacions.

Article 6

El Consell General de Teatre estarà format per un representant del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, que en serà el president, el director de l'Institut del Teatre, que en serà el secretari, i una representació de cada Consell Intercomarcal.

Article 7

Les funcions del Consell General de Teatre seran les següents:

- a) Assessorament al Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació.
- b) Coordinació dels Consells Intercomarcals.
- c) Proposició d'iniciatives d'abast nacional al Departament de Cultura.
- d) Assessorament al Departament de Cultura en la gestió del pressupost assignat al teatre per la Generalitat en funció de les necessitats de les distintes demarcacions i de l'Institut del Teatre.

Article 8

El Departament de Cultura assumirà:

- a) La inspecció i la supervisió de la gestió dels Consells Intercomarcals.
- b) L'organització d'iniciatives d'abast nacional, d'acord amb el Consell General de Teatre.
- c) La introducció de la formació teatral a tots els nivells de l'ensenyament, en col·laboració amb els organismes competents i l'Institut del Teatre.

TÍTOL TERCER: *Els òrgans de producció, difusió i formació teatral*

Article 9

1. Cada Consell Intercomarcal finançarà, almenys, una companyia estable i professional, capaç de desplaçar-se dins la seva demarcació, i amb possibilitats de projecció, almenys, arreu de Catalunya.

2. Cada Consell Intercomarcal organitzarà un servei d'intercanvis entre els distints municipis de la seva demarcació i amb les altres demarcacions. Aquest servei estarà a disposició de tots els col·lectius de la demarcació.

3. Cada Consell Intercomarcal organitzarà els serveis necessaris per tal de col·laborar amb els ajuntaments i les entitats teatrals de la seva demarcació, i establirà convenis per a l'aportació conjunta de recursos materials i econòmics a les iniciatives teatrals.

4. Cada Consell Intercomarcal organitzarà una secció de formació professional, amb la col·laboració de l'Institut del Teatre i la participació dels professionals. Vetllarà també per la formació en escoles i tallers dependents directament o indirectament dels ajuntaments.

Article 10

1. Els distints serveis administratius, organitzatius, de producció i de formació professional constituïran el Centre Dramàtic de cada demarcació, i seran gestionats pel Consell Intercomarcal.

2. Els Centres Dramàtics s'establiran en un municipi concret mitjançant un conveni entre el Consell Intercomarcal i l'Ajuntament afectat. Aquest conveni establirà fonamentalment la participació de l'Ajuntament en la constitució de la infraestructura del Centre Dramàtic: local de representacions, magatzems, tallers, sales d'assaig, biblioteca, oficines, etc.

Article 11

Els organismes municipals de política teatral tendiran a constituir uns serveis municipals de teatre integrats per:

- a) Locals municipals.
- b) Companyies i grups professionals o tendents a la professionalització.
- c) Serveis d'ofertes d'espectacles i circuits descentralitzats a barris.
- d) Grups i locals de barri.

Article 12

1. Els organismes de política teatral de la Generalitat i dels Ajuntaments nominaran els grups i companyies intercomarcals, comarcals o municipals mitjançant una convocatòria pública, i establiran les condicions d'aquesta nominació. En qualsevol cas, es reservaran la facultat d'inspecció i de rescissió de contracte per causa justificada.

2. Els organismes de política teatral de la Generalitat i dels Ajuntaments podran establir convenis amb d'altres entitats (fundacions, caixes d'estalvi, etc.) per tal de potenciar el desenvolupament de la política teatral establerta.

Article 13

1. L'Institut del Teatre dependrà directament del Departament de Cultura. El seu director serà designat pel conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, a proposta del Consell Assessor * de Teatre.

* Es tracta d'un error de transcripció: ha de dir «Consell General de Teatre».

2. A més de les activitats que duu a terme actualment, és a dir, escola, biblioteca i Museu, l'Institut del Teatre exercirà les funcions d'un organisme tècnic de la Generalitat en matèria teatral, i les altres que li confia aquesta Llei.

TÍTOL QUART: *Recuperació i conservació de locals teatrals*

Article 14

El Departament de Cultura establirà un registre de locals teatrals amb indicació del municipi, del seu aforament, condicions de conservació i dades del propietari.

Article 15

Els Consells Intercomarcals podran establir convenis amb els Ajuntaments per a l'adquisició, la construcció i l'arrendament de locals teatrals, així com per a la modernització i la dotació tècnica dels locals de propietat municipal.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

Per tal d'endegar una política teatral a Catalunya, i mentre no quedin constituïts els Consells Intercomarcals, es crea el Consell Provisional de Teatre, el qual assumirà provisionalment les funcions atribuïdes al Consell General i als Consells Intercomarcals. Estarà integrat per un representant del Departament de Cultura, que en serà el president, el director de l'Institut del Teatre, que en serà el secretari, i cinc vocals designats pel Consell Executiu de la Generalitat.

DISPOSICIÓ FINAL

Aquesta Llei entrarà en vigor l'1 de gener de 1983.

2. EL DEBAT PARLAMENTARI *

(Transcripció abreujada)

PRESA EN CONSIDERACIÓ DE LA PROPOSICIÓ DE LLEI DE TEATRE

El senyor president: Comença la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Teatre, presentada pel grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

No havent-se manifestat sobre aquesta Proposició de Llei cap criteri del Govern, podem passar immediatament al seu debat. Primerament té la paraula, per a un torn a favor de quinze minuts, el grup que ha presentat la Proposició. En nom del grup parlamentari del Partit Socialista Unificat parlarà, en defensa de la Proposició, el diputat senyor Xavier Folch. El senyor Folch té la paraula.

El senyor Folch: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el 29 d'abril de 1981, fa una mica més d'un any, vam anunciar des d'aquesta tribuna que presentaríem una proposició de llei de teatre en un termini molt breu. El termini no ha estat tan breu com nosaltres hauríem volgut però ja tenim aquí, de tota manera, la Proposició de Llei de Teatre.

Per què aquesta Proposició de Llei? En primer lloc, perquè volem reconèixer i volem que sigui reconegut que el teatre és un element essencial de la cultura nacional i popular a Catalunya. Però també perquè és admès, gairebé per tothom, que el Consell Executiu no té una política teatral.

Quan el conseller de Cultura va comparèixer davant la Comissió de Política Cultural, el mes de desembre de 1980, no va poder dir-nos sinó que s'havia creat un servei de teatre i que s'havia llogat el Teatre Romea. Després, és clar, el Govern ha fet més coses, sobretot ha donat subvencions, però seguint sense tenir una política teatral. Fins i tot ho han reconegut així els crítics de teatre dels òrgans de premsa més favorables al Govern. Posats a no tenir, per cert, el Govern no té ni cap del Servei de Teatre. O ho podríem dir d'una altra manera: el Govern no ha estat capaç de cobrir fins ara la baixa creada per la dimissió de l'anterior cap del Servei.

* Diari de sessions del Parlament de Catalunya Sèrie P. número 96. I Legislatura. Any 1982. Sessió plenària número 43, tinguada el dia 13 de maig de 1982.

I, no obstant això, és evident, jo crec que tots ho hem de reconèixer, que el teatre a Catalunya és ara millor que fa cinc anys. La millora ha estat quantitativa i qualitativa. En aquesta millora hi han tingut una aportació decisiva les institucions.

[...] I per això ara presentem aquesta Proposició de Llei, perquè això que fins ara han estat iniciatives disperses en diferents institucions, cal que trobi un canal legal que ordeni i consolidi tot el que ja s'ha aconseguit i ho projecti cap al futur.

[...] La situació del teatre a Catalunya continua essent, malgrat la realitat de les millores a què m'he referit, molt precària. Un dels problemes greus del nostre teatre és la pobresa de recursos econòmics de les companyies existents, i això condiona, entre altres coses, la qualitat dels muntatges. En aquest aspecte, una política de subvencions com l'actual ajuda les companyies a sobreviure, i això és un pas endavant en la situació actual, però és un pas mínim, molt mínim, perquè els pressupostos de l'Administració destinats al teatre són molt baixos; i l'Administració pretén massa sovint quedar bé amb tothom. Aquí, l'alternativa, per a nosaltres, és clara: cal tendir a unes companyies estables, i, per tant, cal dotar-les de pressupost suficient, i això creiem que pot aconseguir-se creant companyies municipals o comarcals per tal que acompleixin una funció de servei públic teatral, i el servei públic —deixin-m'ho aclarir, perquè hi ha qui ho confon, com, per exemple, avui en un article del diari— no vol dir propietat pública. [...]

D'altra banda, la vida teatral catalana continua essent la vida teatral barcelonina. L'aportació de diner públic continua depenent de la bona voluntat i dels encerts, o desencerts, dels governants. La llibertat d'expressió ja sabem, malauradament, que no compta encara amb suficients mesures legals de defensa. [...] Continuem pagant encara impostos especials, com el dit de «protecció dels menors», per anar al teatre.

És, doncs, en funció de la situació i dels problemes del teatre a Catalunya, que hem donat un contingut concret a la nostra Proposició de Llei. Així, el títol primer formula una sèrie de normes generals.

El títol segon tracta dels organismes de política teatral, és a dir, planteja la necessitat de la institucionalització. I és que, com sabia molt bé Bertolt Brecht, els problemes del

teatre no es resolen només fent teatre, ni tan sols fent bon teatre, sinó que calen solucions polítiques.

El títol tercer, sobre els òrgans de producció, difusió i formació teatral, concreta la tasca a realitzar per les institucions de política teatral.

I, finalment, en el títol quart es planteja un tema tan important i tan oblidat com el de la recuperació i la conservació de locals teatrals. Tan oblidat, per cert, que l'actual pressupost de la Generalitat no hi dedica ni una sola partida. [...]

Voldria afegir encara que aquesta Proposició de Llei ha estat elaborada per un col·lectiu de partit, que ha treballat durant anys. Té les seves arrels directes en un opuscle titulat «Política teatral per a la Generalitat», publicat pel PSU de Catalunya, escrit l'any 77, i en una pràctica desenvolupada al llarg de molt de temps. [...]

Aquesta Proposició de Llei, repeteixo, és el resultat del treball d'un partit, però no és, o no vol ser, partidista, perquè recull l'experiència de l'Assemblea d'Actors i Directors, coincideix, en bona part, amb una coneguda memòria de l'Institut del Teatre, i, sobretot, és hereva de les conclusions aprovades per l'àmbit de teatre del Congrés de Cultura Catalana.

Com totes les lleis, aquesta diu que sí a unes coses i no a unes altres.

Diu *no* al monopoli teatral barceloní; per trencar-lo no basta amb enviar espectacles barcelonins a comarques en missió cultural; cal que cada unitat territorial tingui una activitat escènica pròpia, d'acord amb els seus propis interessos i gustos, però amb uns mitjans materials superiors als que ara tenen. Només així serà possible i real l'intercanvi, que és una de les fonts màximes de cultura. Diu *no* a la política de subvencions entesa com a donació graciosa del Govern, diu *no* a la burocratització i estatalització del teatre.

Diu *no* a les accions dites de prestigi, realitzades amb finalitat electoralista.

Diu *sí* a la iniciativa privada sense ànim de lucre, diu *sí* als Joglars, al Teatre Lliure, als Comediants, a Dagoll-Dagom, a Adrià Gual, a la Sínia, a l'Orfeó de Sants, al Globus, i a tantes i tantes iniciatives, que són, ara i avui, les puntes més visibles d'un potencial immens. I aquest *sí* no comporta cap mena de *no* a l'empresa privada tradicional. [...]

Aquest teatre, el dels empresaris tradicionals, ha de continuar existint amb tots els drets, però el diner públic s'ha

de canalitzar preferentment cap a les iniciatives amb contingut professional sense ànim de lucre. [...]

Votar a favor de la presa en consideració no vol dir estar d'acord amb tota la Proposició de Llei, vol dir, simplement, acceptar la necessitat de legislar sobre teatre i de començar a treballar amb les esmenes que calgui, amb la participació constructiva de tots, a partir de la Proposició que es presenta. [...]

He de dir francament, i m'agradaria equivocar-me, que sóc pessimista quant al resultat de la presa en consideració. En primer lloc, perquè fins ara el partit del Govern [...] s'ha mostrat contrari d'una manera gairebé sistemàtica a les iniciatives legislatives de l'oposició. De vegades, jo crec que actuen així per donar-nos la raó, per demostrar que, efectivament, tenen una visió sectària i exclouent de la construcció de l'autonomia. Però, a més, hi ha una raó de fons que també em fa ser pessimista, i és que a Catalunya la dreta no ha ajudat mai el teatre català. [...]

¿Es produirà ara també aquella majoria mecànica, automàtica, conformista, que s'ajup sota les indicacions del partit del Govern? Si així fos, no només hauria estat derrotada una iniciativa de l'esquerra, una iniciativa de l'oposició, sinó que s'hauria defraudat un objectiu que durant molts anys ha estat, i ho continua essent, l'esperança de tota una professió: la llei de teatre. Repeteixo que m'agradaria equivocar-me i m'agradaria veure com el Parlament de Catalunya es planteja no ofegar la llei de teatre, sinó millorar-la a través de les esmenes i del treball parlamentari, no destruir la iniciativa d'un grup de l'oposició, sinó construir tots junts una peça més del gran edifici de l'autogovern de Catalunya. [...]

El senyor president: El diputat senyor Colomines, en nom del grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

El senyor Colomines: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el grup comunista ha presentat un projecte de llei de teatre. El teatre sempre ha estat una preocupació a Catalunya, una preocupació, tot i la importància d'autors com Angel Guimerà o Josep Maria de Sagarra, d'actors com Enric Borràs, o d'impulsors com Adrià Gual. [...]

És evident que el que el Congrés de Cultura Catalana, l'any 1977, dictaminava sobre la mancança d'una estructura teatral a Catalunya és cert.

El Congrés plantejava una reestructuració. Partia d'unes realitats llavors existents i plantejava una llei de teatre, i partia d'uns supòsits —d'uns supòsits ideals— sobre la fiscalitat que ara no concorda amb els reals. [...]

El teatre és un servei públic, com ho són l'escola i altres coses. El que un Govern ha de garantir és l'excés* sense traves ni dificultats a aquest servei públic. I n'ha de garantir el bon funcionament, però sense entrar en el terreny que, pels qui creiem en l'existència de totes les coses en llibertat, no li escau. [...]

És evident que el que cal, doncs, és una política teatral que, a partir del que hi ha, de la nostra realitat en tots els camps —en el privat, en el públic, en l'urbà, en el comarcal— mantingui una planificació i una coordinació eficaçes, perquè el món del teatre [...] ha d'encarrilar-se perquè compleixi la seva funció social i permeti la lliure iniciativa de desenvolupament que ens ha de dur a la recuperació d'aquest aspecte de la cultura i del seu públic majorment poc incentivat en aquests moments. I això s'ha de fer sense intervencionisme, sense burocràcia, sense encotillament ideològic i, molt més, s'ha de fer sense interessos partidistes, i en una línia política de suport a tot el que sorgeixi de les bases mateixes dels qui treballen en el món del teatre. [...]

Així és com el meu grup, que dona suport al Govern, veu les necessitats urgents a cobrir dins l'àmbit del teatre, i creu en una política teatral que ja ha creat un centre dramàtic amb seu al Teatre Romea, capaç d'oferir en les millors condicions possibles productes teatrals solvents —el Centre Dramàtic de la Generalitat—, que aquest any ja ha passat a ser centre de producció o de coproducció amb línies de programació diverses i descentralitzades, amb la proposta del teatre obert per a muntatges que requereixin un espai diferent del del Romea, amb els projectes de temporades del centre fora de Barcelona; per exemple, a Girona i a Reus, per dir-ne uns; amb estades no d'un dia, d'una sessió, de dues sessions, sinó de cinc o sis setmanes en aquests llocs; amb les col·laboracions en diversos locals de fora de Barcelona per poder anar a fer aquestes representacions. Una política d'ajut al teatre professional per al qual, mitjançant concurs —no pel dit—, mitjançant concurs, les companyies amb tres anys de trajectòria continuada i les empreses

* Sic. Cal llegir «accés».

de local —escoltin-ho bé— puguin signar convenis amb el Departament. [...] Convenis, no només per a un muntatge concret, convenis per a la programació de tot un any. Això és el que dóna estabilitat. [...]

Exactament podríem dir pel que fa a les companyies locals i per a les companyies del teatre independent —aquests grups semiprofessionals que tendeixen a la professionalització— i per a les que facin teatre infantil, que garanteixin tot això que he dit i que, a més a més, garanteixin textos en català i, a més a més, cura en el llenguatge.

Això és, senyores i senyors, al meu parer, una real política d'ajut tal com l'entén el meu grup parlamentari. Aquesta és una real potenciació, completada, a més a més, per una atenció a totes les iniciatives que surtin a Catalunya, arreu de Catalunya, amb una coordinació de tot això amb la gent de teatre.

[...] Entenem, finalment, que és una política teatral la política d'ajut a la recuperació —tal com diu l'Ordre—, consolidació i construcció de locals lligada a crèdits, a convenis amb entitats i Ajuntaments que progressivament es va desenvolupant.

La Llei que presenta el grup comunista no diré —que consti— que no aporta res en aquest sentit de tot el que jo he esmentat. Evidentment, no ho diré. El que sí que diré és el que aporta, que a nosaltres ens sembla que és discutible. Podem estar equivocats, però ens sembla que és discutible. I és que pretenen substituir o condicionar la política del Govern en sotmetre les decisions a unes majories d'uns consells en els quals les companyies —entenguin-ho bé—, les companyies, com a grup, no intervenen per a res. Home! Això em sembla que no és seriós; [...] i, d'altra banda, el que no és seriós és que [...] no es deixi fer al Govern una política, que és qui ha de fer una política. I es pot estar en contra d'aquesta política, i es pot criticar aquesta política, però no es pot muntar un aparellament perquè el Govern no pugui fer aquesta política, o paral·lelament se'n faci una altra. [...]

Crea uns consells intercomarcals. Bé, aquests consells estableixen i executen la política teatral. I qui els forma, aquests consells? Bé, una representació política, una representació d'actors, d'autors, de directors, d'escenògrafs, de tècnics de la demarcació territorial —per a entendre'ns— del Berguedà, per xemeple; una representació de públic. Del públic! Ah, però, escolti, del públic organitzat en associa-

cions de veïns, en centrals sindicals, i en associacions d'espectadors que encara estan per crear. Home! Escolti, a veure, ningú no dubtarà que a mi la militància és una cosa que m'ha agradat sempre, i em penso que no he estat ni un minut de la meua vida sense militar en un lloc o en un altre, però que s'obligui la gent a estar enquadrat en aquest lloc per a poder opinar sobre teatre, em sembla excessiu. [...]

¿Què fan aquests autors, aquests actors, aquests directors, aquests escenògrafs, aquests tècnics, etc., berguedans? Estem situats en el lloc del Berguedà. Estableixen, executen la política teatral del Berguedà. Gestionen i distribueixen els diners rebuts de la Generalitat. Ep! Gestionen i distribueixen —no dic «es distribueixen»— els diners rebuts de la Generalitat. Ah! Coordinen l'activitat teatral dels municipis i, a més a més, fan intercanvis.

[...] On hi hagi un consell intercomarcal hi haurà administrativament, i tot això, un centre dramàtic, imaginin-s'ho, i, bé, com que tot això no es pot fer de pressa, i tenim pressa, i tot va malament, encara que el senyor Folch ara diu que tot va bé, llavors, urgentment, i esperant que es faci tot això, creem immediatament, immediatament, un Consell Provisional del Teatre perquè així posarem en marxa una cosa que no funciona de cap manera.

[...] No fóra, em sembla a mi, molt més raonable que, en lloc d'envair l'Institut del Teatre com si fos una illa qualsevol, miréssim que la Diputació el traspasés, ara, de seguida, per decret, a la Generalitat, que és d'on va sortir, i joestic segur que el grup comunista podria aportar molt a això, i, evidentment, el grup socialista podria aportar-hi molt, a aquest traspàs, urgent, ràpid, de l'Institut del Teatre...

El senyor president: Senyor diputat, el temps s'ha acabat.

El senyor Colomines: Sí, si em permet. Bé, el que li queda a l'Executiu, a part de pagar, naturalment, i al Parlament, a part d'acreditar els pagaments, és, segons l'article segon, assegurar la seguretat i la higiene dels locals, i això és el que des d'aquesta tribuna cada any podríem anar demanant, si progressés aquesta Llei.

És per tot això, i perquè no creiem que ni la Generalitat ni els Ajuntaments s'hagin de convertir en promotors o empresaris teatrals, perquè creiem que la descentralització de la vida teatral del país no passa per la creació d'organismes, sinó que passa pel respecte i el foment, si s'escau, de les

activitats dels particulars, posant-hi el mínim de traves burocràtiques. I perquè creiem que la cultura no pot dirigir-se, ni crear-se una cultura oficial. [...]

Penso que per tot això i perquè estem d'acord i convençuts amb una política que jo ja he citat aquí, amb la bona política creiem que hem de dir no a la presa en consideració de la lletra d'aquesta llei de teatre que han presentat els comunistes, tot i que coincidim, n'estic segur, coincidim, no amb els comunistes, amb tots els grups (*rialles*), coincidim amb tots els grups —ho crec, ho crec, eh?— en la necessitat que aquest patrimoni de Catalunya que és l'activitat teatral trobi l'altura dels seus grans autors, dels seus grans actors i dels esforçats promotors i empresaris que antany tenia. I, per acabar, quatre ratlles...

El senyor president: Senyor diputat, li prego que aquesta vegada sigui cert que acaba. (*Rialles*.)

El senyor Colomines: Sí que és veritat, escolti, miri: ja acabo... (*Rialles*.) I que consti que dir no a aquesta llei no vol dir altra cosa que dir no a aquesta llei, i no ho interpretin d'una altra manera. [...] Aleshores, això no presuposa res, només vol dir que els qui estimem la llibertat, que els qui hem lluitat tota la vida per la nostra llibertat, que volem la llibertat per damunt de tot, i que la volem en tots els camps, no ens volem veure ni encotillats ni restringits en cap dels aspectes de la nostra vida, de la nostra cultura, que ha estat i ha de continuar essent lliure, oberta i imaginativa.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El senyor president: Poden ara intervenir els grups parlamentaris que no han parlat fins ara, i que no han intervingut en el debat, per ordre de menor a major. El grup parlamentari d'Esquerra Republicana... [...] El diputat senyor Miquel Porter té la paraula.

El senyor Porter: Senyor president, senyores i senyors diputats, gaiberé no hauria de dir res, perquè tot s'ho han dit les dues parts anteriors, en favor i en contra, però em sembla que hi ha aspectes una mica concrets que caldria clarificar. [...] En primer lloc voldria veure com —i tal com ja ha dit el diputat senyor Folch— aquesta Proposició de Llei es basa directament en l'informe que el PSUC va començar a preparar l'any 1975. [...]

En adonar-se que les condicions institucionals, jurídiques, polítiques i socials havien canviat respecte al que se

suposava que podia passar en una visió d'aquells anys, s'ha intentat una actualització i una reducció de l'informe anterior, però això no ha fet més que fer-li perdre coherència; el text primitiu era millor. [...]

D'altra banda, el propòsit general del projecte primitiu era anar cap a una comarcalització que es concentrava en uns municipis, però en adonar-se de l'escassa capacitat teatral de bastants comarques, ho han reunit, i aleshores fan aparèixer uns consells intercomarcals; com que la comarca era petitona i no donava prou, aleshores s'agafen unes quantes comarques a veure si dóna prou. Aquests consells intercomarcals s'hauran d'ubicar forçosament a determinats municipis, suposats potents i capaços, però, aleshores, es coartarà així l'autonomia d'aquests municipis per fer el que vulguin, i al mateix temps es dificultarà la necessària acció d'abast nacional, que l'Executiu té el deure de portar a efecte.

En el projecte no es contempla, no es té en compte la composició territorial actual de Catalunya, i no es té en compte perquè encara no existeix una ordenació territorial definida actual; ni s'evita, sinó que es multiplica, la possibilitat de la burocratització del fet teatral, en detriment de la lliure competència, i, a més a més, amb el risc d'una politització derivada del fet que en molts aspectes es donen competències exclusives a entitats territorials que poden canviar sovint i, per tant, no tenir ni la desitjable continuïtat, sinó servir només circumstancialment els interessos d'uns grups, en detriment del deure del sector públic, d'oferir uns serveis suficientment diversificats, amb unes possibilitats que siguin de debò iguals per a tothom. [...]

Dir que el teatre català ha sofert les conseqüències de la situació política dels darrers anys és dir molt poca cosa. El teatre català està mancat d'estructures des de fa cent cinquanta anys, per referir-nos només a l'època moderna. [...]

Respecte al primer punt de l'article primer, no és més que un enunciat general que en realitat no és procedent en l'articulat d'una llei. Al punt segon, en canvi, en no haver-hi una explicació clara respecte a la dotació econòmica per al teatre, cosa que trobàvem clarament expressada en l'avantprojecte de llei que havia preparat l'Institut del Teatre, la Generalitat es trobaria davant unes realitats pressupostàries, d'una banda, poc definides i, de l'altra, molt superiors a les assumibles i presumibles.

Respecte al punt quart, no podem parlar d'excepcions

amb caire general, ja que no hi ha atribucions per a fer-ho. [...]

A l'article segon, punt primer, cal recordar que ja existeix l'oportuna legislació sobre seguretat i higiene en els locals o espais destinats a espectacles públics de caràcter tradicional, i pel que fa a les necessitats que genera l'evolució constant de l'art escènic que se cita, en ésser dinàmiques, hauran d'ordenar-se conformement es vagin produint. [...]

En canvi, no resulta innecessari, sinó desafortunat, voler afavorir indiscriminadament la municipalització de locals, car és obligar els ajuntaments a uns esforços que potser no podrien assumir, i privar, en canvi, altres iniciatives no necessàriament municipals.

Passant al títol següent sobre organismes de política teatral, és absurd dir que la difusió, promoció i formació professional seran competència de cada consell, perquè la formació, per exemple, tot i atenent les particularitats de cada demarcació, hauria de ser, fonamentalment, la mateixa per a tot Catalunya, amb les particularitats que es vulgui, però fonamentalment la mateixa. Per tant, no la poden fixar els consells, han de ser supraconsells. D'altra banda, una autèntica descentralització hauria de passar per la promoció de les activitats de la iniciativa privada, posant-hi el mínim d'impediments burocràtics, i ajudant-la, en canvi, amb mesures positivadores i promocionals.

Respecte a l'article quart, es cau de nou en el burocratisme, però, a més a més, la composició proposada és infantil. Com ho saben, els legisladors, que a cada demarcació trobaran suficients autors, actors, escenògrafs? D'on ho treuen que la base del públic s'hagi de constituir a partir d'organitzacions? La gent va al teatre perquè li ve de gust i, si no, no hi va.

Per tot això, queda clar que el que s'està proposant és que la Generalitat cedeixi les seves funcions polítiques a uns consells intercomarcals en detriment d'una política global en matèria teatral i que, a més a més, es faci també cessió d'aspectes fins i tot pressupostaris.

[...]

A l'article 11 escau de nou a crear obligacions per llei als municipis, contradient la seva irrenunciable autonomia.

A l'article 12 s'etiqueten absurdament i burocràticament els grups i companyies com a intercomarcals, comarcals o municipals, cosa que tampoc no és admissible.

[...]

És per tot això que el grup parlamentari d'Esquerra Republicana, tot i creient necessària una llei de teatre que contempli la descentralització, lamenta demanar que la Proposició present no sigui admesa a tràmit.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El senyor president: En nom del grup de Centristes...

[...] Té la paraula el diputat senyor Santiago Guillén.

El senyor Guillén: Senyor president, senyores i senyors diputats, estic molt satisfet d'estrenar-me, avui que ja no sóc, com ha quedat acordat en aquesta Cambra, incompatible; i miraré d'estrenar-me essent ben positiu dintre del que el tema ofereix, quant a possibilitats.

Positiu, jo diria, és el fet que un partit s'hagi fet carter d'una iniciativa de tipus professional, segurament ja de bastants anys, com ja s'ha dit aquí, envellida; però, de carter, n'ha fet, i ha aportat aquí, en aquesta Cambra, unes iniciatives d'uns professionals indispensables per a la cultura del país. Llàstima que, de fer de carter, un partit no en té prou i que aquesta tramesa políticament és totalment insuficient. [...] Una llei, sigui d'allò que sigui, és una llei per als ciutadans, no per als professionals d'un sector. Una llei, en aquest cas de teatre, és una llei per al ciutadà, perquè si hi ha recursos públics són per al ciutadà, perquè aquest ciutadà tingui, en aquest cas, un servei de teatre. Nosaltres, tot i intentar ser positius, com deia abans, direm no a l'admissió a tràmit d'aquesta Proposta de Llei perquè no creiem en l'interès de crear noves estructures de representació política intercomarcal ni a nivell de Catalunya, per al teatre en particular o per al que fos. No creiem que calgui anullar atribucions dels serveis de la Conselleria per traspassar-los a aquestes noves plataformes. No creiem que sigui oportú que els Ajuntaments es fessin càrrec de locals, d'edificis que tenen, en molts casos, una llarga tradició d'activitat. [...]

El problema està, i per això jo vull dir alguna cosa més que no a aquest Projecte, que no en tenim prou a criticarlo, perquè la qüestió està que no tenim notícia que existeixi a Catalunya avui una política de teatre. I això sí que és greu. [...] Hem fet cara a unes qüestions, jo diria, quasi d'higiene. Era qüestió de salvar l'existència d'uns grups, que calia que se salvessin perquè sabíem i sabem que, es faci la política teatral que es faci, seran necessaris. D'això, no se'n pot dir política teatral, se n'ha de dir el que és —no crec

que ningú no tingui pretensions de dir-ne més—, una pura higiene de salvament. [...]

Cal, no en tenim notícia tampoc, una política que ens parli del teatre com a eina educativa, creativa i comunitària, que tindria, avui més que mai —que l'esplai és un factor importantíssim, sobretot i fins i tot quan és obligat, perquè no hi ha feina—, que tindria una gran projecció en tota la perifèria de Barcelona i especialment entre els joves. [...]

El senyor president: Pel grup parlamentari Socialista té la paraula el diputat senyor Clotas.

El senyor Clotas: Senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument, unes consideracions per a manifestar la posició del grup Socialista. [...]

Després dels darrers vint anys, únicament s'ha fet un desenvolupament reglamentari per temes molt concrets a l'Estat espanyol, sobre subvencions, carnets i sancions per infraccions en el teatre, durant els anys 67-72; una llei específica sobre la censura en el teatre, l'any 64; una *Ordenanza de Trabajo del Teatro, Circo, Variedades y Folklore*, l'any 72. Tot això emmarcat en un reglament global que és l'única matèria legislativa global sobre teatre que existeix a l'Estat, que és el *Reglamento Orgánico de Teatros*, que és de l'any 1852, i les Ordres del Consell Executiu, que abans el diputat senyor Colomines esmentava sobre nomenaments en el Servei de Teatre. Bé, i no existeix res més. Si el potencial cultural i teatral de Catalunya i l'evident evolució que ha sofert durant els darrers anys el teatre a Catalunya no requereixen, en el moment en què la Generalitat assumeix com a competència plena el teatre, una llei general, un marc general que orienti i que desenvolupi els aspectes més generals del teatre, [...] jo em pregunto què és el que, aleshores, necessitem fer en l'àrea del teatre.

¿I com respon el Consell Executiu, i en aquest cas concret la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació, respecte al que tot el sector professional del teatre i tots els espectadors estan reclamant com una necessitat? Respon amb absoluta passivitat. No ens presenta cap projecte de llei, al Parlament, no regula legislativament aquest tema. [...]

Aquesta passivitat del Consell Executiu, en la nostra manera de veure-ho, és la que justifica, i creiem que de manera precipitada, la presentació d'aquesta Proposició de Llei pel grup del PSU. Creiem que precipitada per insuficient, però.

legitimada des de la preocupació que exerceix aquest buit legislatiu i que tothom reclama.

En una breu i esquematitzada anàlisi, nosaltres considerem que el que la Proposició de Llei del PSU ens presenta és un element important, però un element del conjunt d'elements que ha de mantenir una llei general de teatre, un element de l'estructura organitzativa del teatre; amb alguns aspectes molt positius, des del nostre punt de vista, com és el respecte i el foment de l'autonomia municipal en l'àmbit teatral com és l'aplicació de la tècnica de convenis per mitjançar en la política teatral. Però, repeteixo, un sol element. Els elements que nosaltres considerem ineludibles, que ha de tocar una llei de teatre, són, juntament amb aquest, en primer lloc: quina és la delimitació dels espais i dels espectacles teatrals? Classificació i clarificació. En segon lloc: quin és l'àmbit i la delimitació d'aplicació d'aquesta llei general? En tercer lloc, altres matisos, altres punts, que abans hem tocat, com els espectacles que mereixen especial atenció, etc.

I mantenim discrepàncies fins i tot en l'estructura organitzativa que ens presenta i ens proposa el grup del PSU. Discrepàncies, com és l'elevat cost econòmic, la complexitat organitzativa; com és l'absència, abans esmentada, de criteris d'elecció dels membres dels òrgans de direcció i de gestió teatral; com és una certa ambigüïtat en la relació entre els consells intercomarcals i el Departament de Cultura; com és la manca d'una regulació del patrimoni teatral, etc.

[...] Nosaltres votarem afirmativament aquesta Proposició de Llei, de la mateixa manera que hauríem votat afirmativament qualsevol altra proposició de llei que un altre grup, o el mateix Consell Executiu, cas que ho hagués fet, ens hagués proposat. I per quin motiu? Perquè [...], amb les deficiències que nosaltres considerem que manté aquesta Llei, vol dir que es faciliti, i es facilita, la manera d'elaborar definitivament una llei general de teatre a Catalunya, tenint en compte que el Consell Executiu no ens la presenta. I una de les formes del treball parlamentari és entrar esmenant les proposicions de llei, dels grups de l'oposició també. [...]

El senyor president: Senyores i senyors diputats, anem ara a votar la presa en consideració. Els qui estiguin a favor de la presa en consideració de la Proposició de Llei, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra? Les senyores i els senyors diputats que s'abstenen? La votació de la presa en conside-

ració de la Proposició de Llei ha donat el resultat següent: vots a favor, 54; en contra, 62; cap abstenció. Per tant, la presa en consideració ha estat rebutjada.

Nota: El reglament no permetia, en aquest cas, un torn de rèplica.

3. REFLEXIONS DESPRÉS DEL DEBAT

No vull començar aquest comentari sense estar segur que l'hipotètic lector es troba degudament assabentat de la meva militància en la formació política que va presentar la proposició de llei, i de la meua participació en la seva elaboració. D'altra banda, les reflexions que segueixen no poden, ni de lluny, ser neutrals, ja que intenten ser objectives.

El rebuig, per part de l'actual majoria del Parlament de Catalunya (CC-UCD — CiU — ERC), de la Proposició de Llei de Teatre, va ser justificat, com es desprèn de la lectura del resum de les intervencions, amb un seguit d'arguments legalistes, tècnics, polítics i, en algun moment, a partir d'uns prejudicis que avui dia ja resulten ridículs.

El primer que sorprèn de la intervenció del portaveu del grup de CiU és que rebutgen la Proposició perquè «ells estimen la llibertat». Tanmateix, en cap moment no assenyala en què la Proposició constreny les llibertats democràtiques. I no ho fa perquè no pot fer-ho, perquè no es tracta sinó d'una insinuació maliciosa: se suposa —ell suposa— que quan els comunistes elaboren lleis, ho fan per restringir o anul·lar llibertats.

Al marge de l'anècdota, el que queda ben clar és que l'actual govern de la Generalitat i els grups que li donen suport no volen una llei de teatre. Ni aquesta, ni cap altra, donat que, al llarg del procés parlamentari, aquesta Proposició podia ser esmenada de dalt a baix. Declaracions posteriors del conseller de Cultura confirmen aquesta deducció («La Vanguardia», «Avui», 12-VI-82). L'actual govern prefeix governar per decret —és una característica de la dreta—, sense haver-se de cenyir a unes directrius emanades del Parlament, amb les mans ben lliures per a fer i desfer. Aquesta, i no una altra, és la llibertat que estimen.

I aquesta no és pas una afirmació tendenciosa: la principal objecció explícita que apareix en el debat és d'ordre polític. Efectivament, la Proposició tendeix a «buidar» de certes competències la Conselleria de Cultura, i a transferir-les a uns organismes descentralitzats, els Consells Intercomarcals.

Aquesta objecció s'hauria pogut fonamentar en raons legals: parlar d'aquests Consells significa avançar-se a la futura ordenació territorial de Catalunya (comarques i regions o vegueries), al caràcter polític d'aquesta ordenació (competències pròpies) i, per tant, topar frontalment amb l'actitud de «Madrid» en aquest tema (manteniment de les Diputacions). Aquest hauria estat un argument de pes —al meu parer, no es tracta d'obstacles insalvables— que calia considerar i discutir. Però aquest argument no apareix enlloc. Només preocupa el poder del Govern.

I resulta allisonador veure grups abanderats del nacionalisme com CiU i ERC negar a les comarques allò que han exigint de «Madrid»: autonomia, competències, recursos. I és que el seu projecte de Catalunya és, evidentment, centralista.

En lloc d'arguments seriosos, apareixen objeccions a la composició dels Consells. Composició que podia i havia de discutir el Parlament, però amb rigor i atenent a la major eficàcia. No amb ironies fàcils i fallàcies, com dir que «caldrà militar per opinar de teatre». La proposta de vincular als òrgans decisoris de política teatral les associacions de veïns i els sindicats no respon, com s'insinua, a esquemes superats, sinó a una doble motivació: que aquestes organitzacions intervinguin en les decisions que conformen una política teatral (no pas la programació d'obres, és clar...), i obrir el camí de la promoció al teatre en les organitzacions de masses. En el millor dels casos, la ironia revela aquí una idea absolutament primària del que vol dir política teatral.

Què pretenia, globalment, la Proposició de Llei?

Es tractava, simplement, d'arribar a un acord sobre quines són les mancances més greus del teatre català, i quines línies d'actuació podien aconseguir més ràpidament el seu desenvolupament en amplitud —a tot el territori— i en qualitat artística.

Les mancances són tan evidents i tan greus, que semblava haver-hi possibilitats reals, si no s'hi interferien els interes-

Tot plegat serveix per a adquirir protagonisme, agraïments i adhesions, i, és cert també, per a vitalitzar moderadament la vida teatral del país, ja que, per poc que es faci, s'ha de notar. Però estem ben lluny d'una actuació decidida a assentar unes bases sòlides per al futur del teatre català.

I és que cal entendre aquests senyors de la dreta: saben que el que fem o pretenem fer la gent de teatre és, en termes generals, un teatre d'esquerres, crític, progressiu, aliè i sovint contraposat als seus interessos i, mentre ells tinguin el poder, saben que l'única manera de controlar el fenomen i de treure'n partit és fer el paper de mecenas protector de les arts.

Un dia, però, hi haurà una majoria distinta al Parlament de Catalunya.

JORDI TEIXIDOR

RESUME

A partir de 1975 il y a eu plusieurs projets qui visaient à obtenir un cadre légal et à insérer l'activité théâtrale. Finalement, le 26 mars 1982 le Parti Socialista Unificat de Catalunya (communiste) déposait au Parlement une Proposition de Loi que le 13 mai a été rejeté par 62 voix contre (Convergència i Unió, Esquerra Republicana et Centristes de Catalunya-UCD) et 54 en faveur (PSUC et socialistes). «Estudis Escènics» publie un dossier sur cet affaire qui a été préparé par Jordi Teixidor, renommé auteur dramatique qui a pris part directement à la rédaction de cette Proposition de Loi. Ensuite on publie intégralement l'ensemble des articles de la Proposition de Loi ainsi que un résumé du débat parlementaire, où le porte-parole de chaque parti explique les raisons de son vote en faveur ou contre. Jordi Teixidor

RESUMEN

A partir de 1975 han aparecido diversos proyectos cuyo objetivo era lograr un marco legal donde fuera posible insertar la actividad teatral. Finalmente, el 26 de marzo de 1982 el Partit Socialista Unificat de Catalunya (comunista) presentaba al Parlamento un Proyecto de Ley que fue denegado por 62 votos en contra (Convergència i Unió, Esquerra Republicana y Centristes de Catalunya-UCD) y 54 a favor (PSUC y socialistas). «Estudis Escènics» publica un dossier sobre este tema que ha sido preparado por Jordi Teixidor, conocido autor dramático y una de las personas que intervino directamente en la redacción del Proyecto de Ley. A continuación publicamos íntegramente el articulado del Proyecto de Ley y un resumen del debate parlamentario, en el cual el portavoz de cada partido explica las razones de su voto a favor o en contra. Jordi Teixidor comenta cada una de las intervenciones y llega a la conclusión de que el gobierno de la Generalitat no quiere una ley de teatro, sino que prefiere gobernar por decreto, lo cual es una característica propia de la derecha. Una Ley de Teatro significa tener unos objetivos a medio y a largo plazo, mientras que hasta ahora ni tan siquiera se ha llegado a definir la política teatral seguida por la Conselleria, la cual, para poder controlar el teatro, prefiere hacer el papel de mecenas.

RÉSUMÉ

A partir de 1975 il y a eu plusieurs projets qui visaient à obtenir un cadre legal où inserer l'activité théâtrale. Finalement, le 26 març 1982 le Partit Socialista Unificat de Catalunya (communiste) déposait au Parlement une Proposition de Loi que le 13 mai a été rejeté par 62 vœux contre (Convergència i Unió, Esquerra Republicana et Centristes de Catalunya-UCD) et 54 en faveur (PSUC et socialistes). «Estudis Escènics» publie un dossier sur cet affaire qui a été préparé par Jordi Teixidor, renommé auteur dramatique qui a pris part directement à la rédaction de cette Proposition de Loi. Ensuite on publie intégralement l'ensemble des articles de la Proposition de Loi ainsi que un résumé du débat parlementaire, où le porte-parole de chaque parti explique les raisons de son voeu en faveur ou contre. Jordi Teixidor

commente chacune des interventions et conclut que le gouvernement de la Generalitat ne veut pas de Loi de Théâtre, mais il préfère gouverner par décret, ce qui est une caractéristique de la droite. Une Loi de Théâtre signifie avoir des objectifs à moyen ou long terme mais, jusqu'à maintenant, la politique théâtrale de la Conselleria n'a été même pas définie, et pour pouvoir contrôler le théâtre la Conselleria préfère jouer le rôle de Mécène.

SUMMARY

Since 1975 there have been several bills that tried to get a legal framework where the dramatic activity could be inserted. Finally, 26th. March 1982, the Partit Socialista Unificat de Catalunya (communist) presented to the Parliament a Bill which, 13th. May, was rejected by 62 votes against (Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya and Centristes de Catalunya-UCD) and 54 votes for (PSUC and socialists). «Estudis Escènics» publishes a dossier about this question made by Jordi Teixidor, well-known playwright who took part directly in the writing of the Bill. Then we publish wholly the Bill's articulate and a summary of the parliamentary debate, where the spokesman of every political party tells the reasons for his voting for or against. Jordi Teixidor comments on every contribution on the debate and infers that the government of the Generalitat does not want any Law of Drama, but it prefers to rule by decree, and that is a characteristic of the right. A Law of Drama means to have fixed some middle or longterm aims, whereas till now the dramatic policy of the Conselleria has not even been defined and, in order to control drama, it prefers to play the part of Maecenas.